

Individuace a „objímající“

Jaspers neřeší problém individuace: jak se může „vydělit“ a osamostatnit něco konkrétního (konkrescentního) z onoho údajně původního „objímajícího“? A jak si při tomto vydělení může „ponechat“ kousek onoho „objímajícího“, takže se stává (může stávat) relativně samostatným „celkem“, tj. jsoucnem, které kromě své vnější stránky má i svou stránku vnitřní? Tak se především jen opakuje odedávna neřešený problém, jak se může z původní arché vynořovat – a tak „vznikat“ – cokoli, co časem opět „zaniká“ tím, že se opět vrací do téže arché, z níž se vynořilo (Anaximandros)? A pak tu je ona další otázka: jak se může takové konkrétní jsoucno vydělit z původního „objímajícího“, ale zároveň v něm jakoby zůstat, neboť „objímající“ je nutně nadále objímá? Jaká je vlastně rozdíl mezi tím, jak „objímající“ objímá něco ještě nevzniklého, a tím, jak je objímá poté, co už vzniklo a tak se z původního „objímání“ vydělilo?

(Písek, 140525-1.)